

CONTES I TEXTOS PER A LA PREGÀRIA I LA REFLEXIÓ

/2

www.peretarres.org/mcecc

materials per a
l'animació de la fe
als centres d'esplai

**FUNDACIÓ
PERE TARRÉS**

MOVIMENT
DE CENTRES
D'ESPLAI
CRISTIANS
CATALANS

Llegenda dels pictogrames:

Tipus de recurs:
Contes i textos per a la pregària i reflexió

Destinat a:

Moment de l'any

Autor/a

Material elaborat pel Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans de la Fundació Pere Tarrés el desembre de 2015.

Aquest recull de materials ha estat coordinat per:

- Maria Antònia Montagut, responsable d'Administració i Projectes del MCECC
- Marc Pascual, tècnic d'àmbits del MCECC

Capítol 2: Contes i textos per a la pregària i reflexió

Introducció	4
La motxilla	6
El peix irisat	8
El Petit Príncep – “domesticar una guineu”	10
El quart mag	12
Paràbola de l’administrador infidel	14
Paràbola del bon samarità	18
Paràbola del rei i la festa	19
Paràbola del servent sense compassió	21
Paràbola del tresor i la perla	23
Paràbola de les cases edificades sobre la roca i sobre la sorra	25
Paràbola del llevat	26
Paràbola del fill pròdig	27
Paràbola del ric insensat	29
Paràbola de l’home dels dos fills	30
Paràbola dels talents	32
Paràbola de Fariseu i Publicà	35
Tant prop de mi	39
Les dues cafeteres	40
El savi i el deixeble	42
La rosella i les margarides	44
L’espantaocells	46
El diumenge... Dedicà’l al Senyor	48
Els dos ocells	50
El nan i el gegant	51
La vida és una festa	52
Els dos amics indis	53
Veure en l’interior	54
La pau del pescador	55
El camí de la felicitat	56
Et vaig fer a tu	57
L’ànguil·la reial	58
Cada arbre dóna fruit d’acord amb el que és	59
En Joanet i el nou món	60
El vell roure	62
Els quatre tipus de persones	65

Introducció

Contes i textos per a la pregària i reflexió

A continuació us oferim tot un seguit de contes i textos. Pensem que des de la reflexió també podem descobrir, educar i desenvolupar la nostra espiritualitat.

Fins i tot trobarem les paràboles, textos bíblics pronunciats per Jesús i que, partint de fets de la vida, volen ajudar a descobrir Déu com a Pare, els altres com a germans i una manera de viure pròpia, el Regne de Déu, per als creients.

Alguns dels textos tenen petites pautes per a la pregària i la reflexió. El quadre dels que no en tenen, resta en blanc perquè es pugui omplir un cop es prepari el text.

Algunes paràboles i la seva possible aplicació a la nostra vida:

- **Vosaltres sou sal de la terra i llum del món** (Mt 5,13-16). Hem de ser testimonis de certes actituds i valors enmig del món.
- **La palla en l'ull de l'altre i la biga en el propi ull** (Mt 7, 1-5). Hem de ser més honestos, adonar-nos dels nostres errors i no criticar tant només els errors dels altres.
- **L'arbre i els seus fruits** (Mt 7, 16-20). Pels seus fruits els coneixereu.
- **La casa edificada sobre la roca i la casa edificada sobre la sorra** (Mt 7, 24-29). La nostra vida serà més o menys autèntica segons sobre quins valors l'edifiquem.
- **El sembrador** (Mt 13, 3-9; 18-23). La Paraula de Déu, així com tants bons valors en la vida, són "sembrats" pertot arreu i a tothom; però diversos factors fan que sovint no donin fruit.
- **El blat i el jull** (Mt 13, 24-30; 36-43). Les coses bones (el blat) i les dolentes (el jull, herba dolenta que creix enmig dels camps de blat) creixen juntes i sovint no es poden separar; només es podran separar al final.
- **El tresor i la perla** (Mt 13, 44-46). Hi ha coses importants a la vida per les quals val la pena deixar-ne d'altres per adquirir-les.
- **El servent sense compassió** (Mt 18, 21-35). Si vols que t'estimin i et perdonin, també tu has d'estimar i perdonar els altres.
- **Els dos fills i qui fa veritablement la voluntat del pare** (Mt 21, 28-32). No serveix de res dir que sí, si després no ho compleixes; més val dir no, però després fer-ho.
- **Els talents** (Mt 25, 14-30). Cadascú ha de rendir en funció de les seves capacitats.

- **El bon samarità** (Lc 10, 25-37). Cal ajudar sempre a qui té un problema.
- **El ric insensat** (Lc 12, 13-21). No serveix de res voler acumular tresors i riqueses materials.
- **La figuera que no feia fruit** (Lc 13, 6-9). Si t'hi esforces, sempre tens una altra oportunitat.
- **La dracma retrobada** (Lc 15, 8-10). Té molt de valor retrobar allò que havies perdut, també té molt de valor demanar perdó i corregir els errors.
- **El fill pròdig** (Lc 15, 11-32). Déu sempre estima, acull i perdona si som capaços de reconèixer els errors i no tenim el cor dur i orgullós; i nosaltres hem de fer igualment amb els altres.
- **El fariseu i el publicà** (Lc 18, 9-14). En la pregària, com en tantes altres coses, val més ser humil i discret que "cregut" i presumtuós.

Aquestes accions necessiten una mica més de temps, i un ambient i actitud que predisposi. Segur que els monitors sabran motivar aquest tipus de moments.

La motxilla

	→ Joves	 Estiu	 Equip de consiliaris
---	---	---	--

Aquest estiu... Què hi posaràs a la motxilla?

Per tal de poder-te preparar bé, et passem aquest text de l'evangeli i aquesta proposta de motxilla.

De l'**Evangeli segons Sant Mateu** (Mt 6, 25-34)

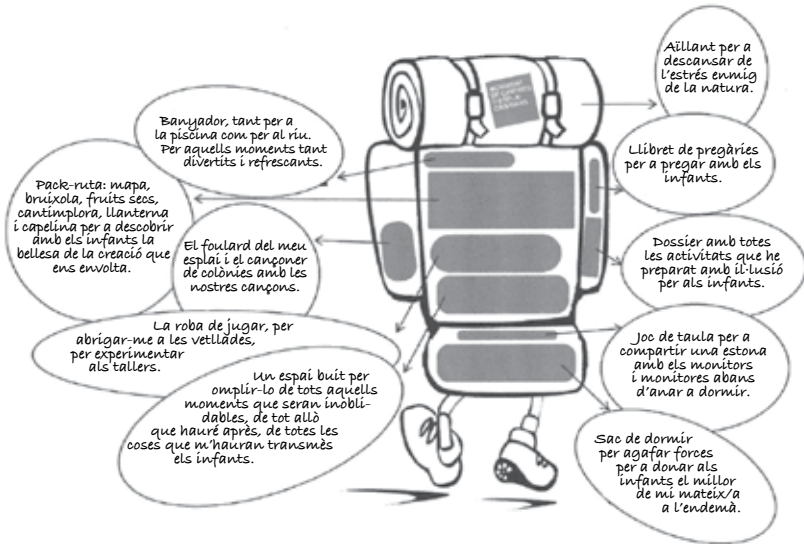
Per això us dic: No us preocupeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu. ¿No val més la vida que el menjar, i el cos més que el vestit? Mireu els ocells del cel: no sembren, ni seguen, ni recullen en graners, i el vostre Pare celestial els alimenta. ¿No valeu més vosaltres que no pas ells? ¿Qui de vosaltres, per més que s'hi esforcí, pot allargar d'un sol instant la seva vida? I del vestit, ¿per què us en preocupeu? Fixeu-vos com creixen les flors del camp: no treballen ni filen, però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no anava vestit com cap d'elles. I si l'herba del camp, que avui és i demà la tiren al foc, Déu la vesteix així, ¿no farà més per vosaltres, gent de poca fe? Per tant, no us preocupeu pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. Tot això, els pagans ho busquen amb neguit, però el vostre Pare celestial ja sap prou que en teniu necessitat. Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més. No us preocupeu, doncs, pel demà, que el demà ja s'ocuparà d'ell mateix. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.

No t'oblidis del més important!!!:

Preparar-te a tu mateix.

Aquí tens una guia per fer-te la motxilla, que t'ajudi a trobar sentit a tot el que et disposes a viure.

Demana-li a Jesús que t'ajudi a buscar aquest estiu el Regne de Déu i fer el que Ell vol, en la teva vida, en la teva acció, en els infants, adolescents o joves que acompanyaràs. Bon estiu!!!

Pautes de reflexió:

El peix irisat

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Marcus Pfister
---	---	--	--

Lluny, en alta mar, hi vivia un peix. Però no era un peix corrent, no. Era el peix més bonic de tot l'oceà. El seu vestit d'escates resplendia amb els colors de l'arc de Sant Martí. Els altres peixos admiraven les seves escates tornassolades. Li deien "el peix irisat".

- Vine, peix irisat! Vine a jugar amb nosaltres!

Però el peix irisat passava sempre de llarg, callat i orgullós, i feia lluir les seves escates. Un peixet blau el va perseguir nedant.

- Peix irisat, peix irisat, espera'm! Dóna'm una de les teves escates lluents. Són precioses, i en tens tantes!
- Que et regali una de les meves escates? Però què t'has pensat! -va cridar el peix irisat.- Au va, fuig!

Espantat, el peix blau es va allunyar. Excitat, va explicar als seus amics el que li havia dit el peix irisat. A partir d'aquell dia ningú no va voler tenir res a veure amb ell. Li giraven l'esquena quan passava. De què li servien ara al peix irisat les seves meravelloses escates lluents, si ja no les admirava ningú? Ara era el peix més sol de tot l'oceà! Un dia se'n va queixar a l'estrella de mar:

- Però si sóc molt bonic! Com és que no agrado a ningú?
- En una cova, darrere el banc de corall, hi viu el pop Octopus. Potser ell et podrà ajudar. -Li va aconsellar l'estrella de mar.

El peix irisat va trobar la cova. Era ben fosca. Amb prou feines s'hi veia. Però de sobte van aparèixer dos ulls lluents que el miraven.

- T'estava esperant -va fer l'Octopus amb veu fonda. Les onades m'han explicat la teva història. Escolta el meu consell: regala a cada peix una de les teves escates lluents. Aleshores ja no seràs el peix més bonic de l'oceà, però tornaràs a estar content.
- Però...

El peix irisat volia afegir alguna cosa, però l'Octopus ja havia desaparegut.

- Regalar les meves escates? Les meves escates lluents tan boniques? -va pensar el peix irisat, horroritzat. Mai de la vida! No. Com podria ser feliç sense elles?"

De sobte va sentir un lleuger cop d'aleta al seu costat. Tornava a ser el peix blau!

- Peix irisat, si us plau, no siguis dolent. Dóna'm una de les teves escates lluentes, una de petiteta.

El peix irisat es va quedar dubtant.

- "Una escata lluent ben petitona -va pensar-, gairebé no la trobaré a faltar". I amb molta cura, el peix irisat va arrencar-se del vestit l'escata lluent més petita.
- Té, te la regalo! Però ara deixa'm en pau!
- Moltes, moltes gràcies! -va contestar el peixet blau, boig d'alegria.- Ets molt bo, peix irisat.

El peix irisat se sentia molt estrany. Va seguir amb la mirada el peixet blau durant molta estona, veient com s'allunyava, content. El peixet blau lliscava com un llamp amb la seva escata lluent. De manera que el peix irisat aviat es va trobar envoltat de peixos. Tots volien una escata lluent. I, ves per on, el peix irisat va repartir les seves escates aquí i allà. I cada vegada li feia més il·lusió. Com més brillava l'aigua al seu voltant, millor se sentia entre els altres peixos.

Finalment només li va quedar una escata lluent. Havia regalat totes les altres! I era feliç, feliç com mai no ho havia estat!

- Vine peix irisat, vine a jugar amb nosaltres! -van cridar tots els peixos.
- Ja vinc! -va dir el peix irisat.

I se'n va anar content amb els seus nous amics.

Pautes de reflexió:

El Petit Príncep

“domesticar una guineu”

	→ Infants i Joves	 Indiferent	/ Antoine de Saint-Exupéry
---	---	--	--

- Hola, bon dia -digué la guineu.
- Qui ets? -digué el Petit Príncep-; ets força bonica.
- Sóc una guineu -digué la guineu.
- Vine a jugar amb mi -digué el Petit Príncep-: estic molt trist...
- No puc -digué la guineu-, no hi puc jugar, amb tu. No estic domesticada.
- Ah! Perdona -va fer el Petit Príncep. Però després d'una reflexió, afegí: -Què vol dir “domesticar”?
- És una cosa molt oblidada -digué la guineu.- Vol dir “crear lligams”.
- Crear lligams?
- Sí -digué la guineu.- Per ara tu només ets per a mi un noi semblant a d'altres cent mil nois. I jo no tinc necessitat de tu. I tu tampoc no tens necessitat de mi. Jo no sóc per a tu sinó una guineu semblant a cent mil d'altres. Però, si em domestiques, tindrem necessitat l'un de l'altre. Tu seràs per a mi únic al món. Jo seré per a tu única al món. (...)
- La meua vida és monòtona. Jo caço les gallines, els homes em cacen a mi. Totes les gallines s'assemblen i tots els homes s'assemblen. Això em provoca tedi. Però si tu em domestiques, la meua vida serà assolellada. Coneixeré un soroll de passos que serà diferent de tots els altres. Els altres passos em fan tornar al cau. Els teus em faran sortir, com una música. I després, mira!, veus, allà baix, els camps de blat? Jo no en menjo, de pa. El blat és inútil per a mi. Els camps de blat no em recorden a res. Que n'és de trist això! Però els teus cabells són color d'or. Serà meravellós quan m'hauràs domesticat. El blat, que és daurat, em farà recordar de tu. M'agradarà la remor del vent entre el blat...

La guineu va callar i es quedà mirant el Petit Príncep llarga estona: -Si em vols fer el favor... domestica'm! -digué.

- Prou voldria -respongué el Petit Príncep-, però no tinc gaire temps. Tinc amics per descobrir i moltes coses per conèixer.
- Només es coneixen les coses que domestiquem -digué la guineu. Els homes ja no tenen temps de conèixer res. Tot ho compren fet, a les botigues. Però com que de botigues d'amics no n'hi ha, els homes ja no tenen amics. Si vols un amic, domestica'm.
- Què s'ha de fer? -digué el Petit Príncep.

- S'ha de ser molt pacient. Primer t'asseuràs una mica lluny de mi, sobre l'herba. Jo et miraré de cua d'ull i tu no diràs res. El llenguatge és font de malentesos. Però cada dia podràs seure una mica més a prop...

El Petit Príncep va tornar l'endemà.

- Hauria estat millor venir a la mateixa hora -digué la guineu.- Si véns, per exemple, a les quatre de la tarda, des de les tres començaré a ser feliç. Com més temps passi, més feliç em sentiré. A les quatre ja em posaré anguniosa i plena de neguit; descobriré què val la felicitat!! Però si véns a qualsevol hora, mai no sabré a quina hora guarnir-me el cor...

És així com el Petit Príncep domesticà la guineu.

Quan fou hora de marxar: -Tinc ganes de plorar!... -digué la guineu. -Tu en tens la culpa -digué el Petit Príncep-; jo no et volia pas cap mal, però tu vas voler que et domesticqués...

- És clar que sí -digué la guineu.
- Però et tocarà de plorar!
- I força -digué la guineu.
- Així no hi has guanyat res!
- Sí que hi he guanyat -digué la guineu-, per allò del blat. (...)
- Adéu -digué el Petit Príncep.
- Adéu -digué la guineu.

Heus aquí el meu secret. És molt senzill: només hi veiem bé amb el cor. Tot el que és essencial és invisible als ulls.

- És el temps perdut amb alguna cosa el que la fa important. Els homes han oblidat aquesta veritat -digué la guineu. -Però tu no ho oblidis. Et fas responsable per sempre més del que tu has domesticat.

Pautes de reflexió:

El quart mag

	 Infants i Joves	 Nadal	 J.J. Jörgensen
---	---	---	--

Una antiga llegenda conta com els mags, després d'arribar a l'establia, van oferir els seus obsequis al nen que era en braços de sa mare.

Maria va acceptar els obsequis però el nen no va somriure, ni estendre les mans. El fum de l'encens li va fer venir tos i la mirra i l'or tampoc van despertar el seu interès.

Els tres mags van tornar al seu país.

Quan ja havia desaparegut la caravana dels mags va aparèixer a l'horitzó el quart mag.

El quart mag, tan bon punt va descobrir l'estel, va agafar tres perles per obsequiar l'infant i es va posar en camí. Volia trobar-se amb els altres mags i anar junts on l'estel els portés.

El primer dia va parar a un hostal per passar la nit. Quan va entrar al portal va veure un vellet que, estirat a terra, tremolava de febre. Ningú no sabia qui era ni on anava. La seva bossa estava buida i no tenia diners per pagar el metge i les medicines. L'amo de l'hostal el volia fer fora. El mag va donar una perla a l'hostaler perquè l'atengués convenientment.

L'endemà va pujar al seu cavall i es posà en camí amb la intenció de trobar els altres mags que anaven cap a Betlem.

El camí seguia per una vall plena de roques que s'alçaven entre ginestars. De sobte va sentir un crit que li va fer posar la pell de gallina. Va saltar del cavall i va córrer cap el lloc d'on venien els crits i va trobar una noia que lluitava per desfer-se d'un grup d'homes capitanejats per un home molt ben vestit. Va preguntar què passava i li van dir que el pare de la noia devia molts diners al cap d'aquell grup i que com que no tenia amb què pagar-li pensaven vendre la noia com a esclava. El mag els va donar la segona perla i la noia va quedar lliure.

El tercer dia el mag va arribar a un poblet que els soldats d'Herodes havien incendiat. Va entrar al poble i va veure que els soldats mataben els infants més petits de dos anys.

Prop d'una casa cremada una mare intentava que un soldat no li prengués el seu nadó. El mag va donar la tercera perla al soldat per salvar l'infant.

Quan va arribar a Betlem els altres mags ja havien marxat. Va anar a l'establia. Josep estufava la palla i Jesús era a la falda de Maria. Ella el gronxava tot cantant-li una cançó de bressol.

El mag va avançar cap a ells i començà a parlar:

- Senyor, perdoneu que arribi després dels altres mags. Jo volia acompanyar-los i portar-vos el meu obsequi: tres perles precioses tan grans com ous de colom. Pel camí he trobat moltes persones necessitades, per això he fet tard i ja no tinc les perles.

El mag va explicar tot el que li havia passat pel camí i acabà dient:

- Senyor, arribo tard i amb les mans buides.

A l'estança va haver-hi un gran silenci. El mag, durant uns instants, va romandre amb el front tocant a terra. Finalment es va atrevir a alçar els ulls. Josep i Maria se'l miraven amb tendresa i Jesús estenia les seves manetes cap a les mans buides del mag.

I Jesús i el mag van somriure.

Pautes de reflexió:

Paràbola de l'administrador infidel

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Equip de consiliaris
---	---	--	--

Text bíblic

Lluc 16, 1-13

Jesús deia també als seus deixebles:

- Un home ric tenia un administrador, que va ser acusat de malversar els seus béns. Ell el cridà i li digué: "Què és això que sento a dir de tu? Dóna'm comptes de la teva administració, perquè d'ara endavant ja no podràs administrar els meus béns".

L'administrador va pensar: "Què faré, ara que el meu amo em treu de la feina? Cavar, no m'hi veig amb forces; captar, em fa vergonya. Ja sé què faré per a trobar gent que em rebi a casa seva quan perdi l'administració."

Llavors va cridar un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al primer li digué:

- Quant deus al meu amo?

Li respongué: -Cent gerres d'oli.

Ell li digué: -Aquí tens el teu rebut. Seu i ara mateix escriu-ne un que digui cinquanta.

A un altre li digué: -I tu, quant deus?

Li respongué: -Cent sacs de blat.

Ell li diu: -Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta.

I el Senyor va lloar l'administrador del diner, que és enganyós, perquè havia actuat amb astúcia: -Els homes d'aquest món, en els tractes entre ells, són més astuts que els fills de la llum. I jo us dic: Guanyeu-vos amics a costa del diner, que és enganyós, perquè, quan tot s'hagi acabat, us rebin a les estances eternes. Qui mereix la confiança en una cosa molt petita, també la mereix en una de gran, i qui enganya en les coses petites, també enganya en les grans. Per tant, si no heu merescut la confiança en l'administració del diner, que és enganyós, ¿qui us confiarà els béns veritables? I si no heu merescut la confiança en les coses que són d'un altre, ¿qui us donarà allò que us pertany? Cap criat no pot servir dos senyors, perquè, si estima l'un, avorrirà l'altre, i si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu servir alhora Déu i el diner.

Joc: Atrapeu el mentider!

Materials: cartolines de color retallades en cercles, folis o cartolines blanques per dibuixar els identificadors i sobres per guardar-los.

Espai: lloc ampli on es puguin posar en filera els farsants, amb prou espai davant per poder anar fent les apostes d'identificació i deixar-les visibles durant tota la investigació.

El joc consisteix a esbrinar qui és el mentider entre un grup de nois/es. Dividiu el vostre grup per la meitat, més o menys, i uns jugaran de farsants i els altres d'investigadors.

Cada farsant farà una combinació de cinc cercles ordenats que pot tenir fins a cinc colors diferents (vermell, groc, verd, blau i taronja), i que pot repetir o no tantes vegades com vulgui (podria repetir un mateix color una, o dues o més vegades). Aquesta combinació ordenada de colors serà el seu identificador (per exemple, vermell, groc, vermell, taronja, verd) i la dibuixarà en una cartolina adient que tindrà perfilada una filera de cinc cercles ordenats i buits, i que ficarà dins un sobre o al qual donarà la volta per tal que no es pugui veure.

El joc consisteix que el grup d'investigadors ha d'esbrinar quin és la combinació de cada farsant, tot i tenir en compte que hi haurà un que mentirà sempre, i que cal desemmascarar-lo.

Per esbrinar qui és qui, els investigadors col·locaran davant de cada farsant una possible combinació de colors ordenats i els farsants han de respondre només quants colors estan ben posats (si el color hi és a la combinació, però no en l'ordre en què l'ha posat, no el pot donar per bo, perquè només marcaran com a encert quan color i ordre estiguin ben posats), però no pas en quin ordre estan col·locats els encerts, sinó només la quantitat d'encerts (color + ordre) que han aconseguit en proposar una fórmula d'identificació.

Recordeu que el farsant sempre ha de mentir (no pot dir mai cap veritat, excepte en el cas que per casualitat s'encertés el seu identificador complet) i que ha de ser desemmascarat per exclusió, o sigui per la resolució dels identificadors de cada jugador, o bé per la identificació completa (per sort) de la seva fórmula.

Pregària

La fidelitat de Jesús:

Senyor, feu que sempre sigui fidel

com Tu vas ser-ho en la teva vida!

Que pugui descobrir que la responsabilitat

comença en les coses senzilles de la vida de cada dia.

Feu-me, Senyor, fidel en l'amistat,

dòcil en el caràcter,

amable en el tracte,
curós en tot moment.

Que no permeti mai cap mena de mal,
que em molesti sempre la falsedat,
que em preocupi la mentida i l'engany,
i que l'honestedat sigui sempre el meu camí.

Feu-me, Senyor, missatger de la justícia
i defensor de la consciència recta.
Perquè només així podré ser deixeble teu,
i compartir amb Tu la teva fidelitat.

Pautes de reflexió:

Només qui és bo sempre, és bo de veritat; perquè quan hom comença a comportar-se malament en coses sense importància, acaba fent-ho també en coses importants.

Quan, a la nostra vida judiquem el que està be i el que està malament, moltes vegades tendim a no donar importància a les coses habituals o quotidianes, perquè de viure-les tan sovint, creiem que no tenen importància. Així, no donem gaire importància a ser sempre educats o amables, a saludar els altres amb respecte i afecte, o a no enfadar-nos quan estem en desacord amb qualsevol tema per petit que sigui, perquè moltes vegades fallem en aquests aspectes... i acabem acostumant-nos a cometre aquests errors de la vida quotidiana, i no els donem gaire importància.

El problema rau, però, en el fet que moltes vegades passem de la manca d'exigència al "passotisme". O sigui, que com que ens hem habituat a cometre errors i falles, acabem creient que els errors i les falles són "normals" o fins i tot "bons", perquè no els evitem gairebé mai. En canvi, l'actitud de Jesús no fou mai aquesta... Ell ens ensenyava que cal esforçar-se sempre per millorar a la vida, per treure profit de tots els moments i fer-ho sense fer mai mal a res ni ningú... Perquè si justifiquem un mal, per petit que sigui, acabarem temptats de justificar coses i actituds que mai no hauríem d'admetre.

Així, si de vegades tolerem la falta d'educació o la manca d'amabilitat, potser acabarem un dia tolerant actituds incíviques

i egoistes com els insults, els menyspreus o el bulling. I sabem perfectament que mai no els hem d'admetre, perquè fan mal a la dignitat de les persones i a la convivència. I això és contrari als valors de Jesús.

El més savi, doncs, és estar atent a ser sempre correctes i bons en tot moment, a ser respectuosos i responsables en qualsevol situació, per insignificant que sigui, perquè això farà de nosaltres persones cabals i valuoses.

La vida ens ensenya que a cadascú se l'acaba coneixent per les seves obres. Com en el joc, les obres, a poc a poc, revelen la veritat de tothom, fins i tot d'aquell que empra la mentida com a camí de la seva vida.

Paràbola del bon samarità

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Equip de consiliaris
---	---	--	--

Cant d'entrada: L'Esperit del Senyor

Evangelí: Lc 10,25-37

Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment, un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda.

Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi va acostar, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el duqué a l'hostal, i se'n va ocupar. L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li:

- Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més.

Dinàmica

Farem una petita representació teatral per colles.

Cada colla ha de representar una situació similar però actualitzada, de la seva vida quotidiana, de la qual es desprengui la idea que sempre s'ha d'ajudar aquell qui té un problema.

PREGUEM PLEGATS EL PARENOSTRE, QUE ENS AGERMANA I ENS FA FILLS DE DÉU

Cant final: I si vivim

Pautes de reflexió:

Paràbola del rei i la festa

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Equip de consiliaris
---	---	--	--

Cant d'entrada: Veniu a la festa

Paràbola del rei que convoca una festa (Mt 22, 2-10)

- Amb el Regne del cel passa com amb un rei que celebrava el casament del seu fill. Va enviar els seus servents a cridar els convidats a les noces, però ells no hi volien anar. Llavors envià uns altres servents amb aquest encàrrec:
- Ja tinc preparat el meu banquet: he fet matar els vedells i l'aviram, i tot és a punt. Veniu a les noces!

Però ells no en feren cas i se'n van anar, l'un al seu camp, l'altre al seu negoci; i els altres agafaren els servents, els van maltractar i els van matar. El rei, indignat, envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat. Llavors va dir als seus servents:

- El banquet de noces és a punt, però els convidats no n'eren dignes; aneu, doncs, a les cruïlles dels camins i convideu a les noces tothom que trobeu.

Aquells servents van sortir als camins i van reunir tots els qui van trobar, bons i dolents; i la sala del banquet s'omplí de convidats.

Dinàmica

Com s'hi va a una festa? Doncs primer has d'anar-hi net i polit, has de posar-te un vestit maco, tallar-te les ungles dels dits i els pèls que molesten, pintar-te els llavis (en cas de ser noia, o no...) i posar-te colònia. Si et conviden a una festa, i més si és de noces, has de portar un regal i la panxa buida per poder gaudir bé del convit...

Creure en Jesús és ésser convidat a una gran festa, la festa dels amics de Jesús. Cal doncs que la nostra vida estigui marcada per aquesta festa a la qual som convidats...

Cal anar ben nets, intentar no embrutar-nos amb malifetes ni menyspreus a d'altres nens.

Cal tallar-se les ungles i els cabells, cal tallar allò que ens impedeix anar ben vestits, mals hàbits (passar-se el dia mirant la tele, no ajudar a casa, passar dels pares, no estudiar per mandra...).

Cal posar-se el vestit "de diumenge" i intentar comportar-se bé, per no embrutar-lo. I posar-se colònia, per fer bona olor perquè tothom senti en nosaltres l'alegria de ser cristià.

Ens acostem tots a Jesús amb un regal, que som nosaltres mateixos, amb les

nostres alegries i tristors, ens hi acostem volent ser els seus amics, perquè ell ens ompli de la seva alegria i la seva pau.

Pregària conjunta

Ara preguem plegats en silenci. Demanem-li a Jesús, l'amic que ens convida a la seva festa, que ens ajudi a ser més amics seus cada dia, així, ni les dificultats ni les pors ens podran fer por, perquè sabem que ell mai no ens deixa.

Cant final: Bons amics (6)

Pautes de reflexió:

Paràbola del servent sense compassió

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Equip de consiliaris
---	---	--	--

Cant d'entrada: Glòria (41)

Evangelí: Mateu 18, 21-35

Aleshores Pere preguntà a Jesús:

- Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? Set vegades?

Jesús li respon:

- No et dic set vegades, sinó setanta vegades set.

Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que volgué demanar comptes als seus subordinats. Tot just havia començat, quan li'n van portar un que li devia deu mil talents. Com que no tenia amb què pagar, aquell senyor va manar que, per poder satisfer el seu deute, el venguessin com a esclau, amb la seva dona, els seus fills i tots els seus béns. Ell se li va llançar als peus i, prosternat, li deia:

- Tingues paciència amb mi i t'ho pagaré tot.

Llavors, compadit d'ell, el senyor deixà lliure aquell subordinat i li va perdonar el deute.

Quan aquell home sortia, va trobar un dels seus companys que tan sols li devia cent denaris. L'agafà i l'escanyava dient:

- Paga'm el que em deus.

El company se li va llançar als peus i li suplicava:

- Tingues paciència amb mi i ja t'ho pagaré.

Però ell s'hi va negar i el va fer tancar a la presó fins que li pagués el deute.

Quan els altres companys van veure el que havia passat, els va saber molt de greu, i anaren a explicar-ho al seu senyor. Ell va fer cridar aquell home i li digué:

- Servidor dolent, quan vas suplicar-me, et vaig perdonar tot aquell deute. ¿No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu?

I, indignat, el va posar en mans dels botxins perquè el torturessin fins que hagués pagat tot el deute.

Igualment us tractarà el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.

Dinàmica

Cada nen haurà de fer un dibuix sobre la paràbola. Haurà de dibuixar el moment que més l'hagi impressionat o agradat (quan el rei s'enfada amb el servent, quan el servent vol fer pagar al company el deute, quan el rei perdona el servent...).

Pregària

Amic Jesús, ajuda'ns a respectar i a entendre els altres per evitar, d'aquesta manera, ofendre'ls o fer-los quelcom que no ens agradaria rebre.

Cant final: No fixeu els ulls (27)

Pautes de reflexió:

Paràbola del tresor i la perla

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Equip de consiliaris
---	---	--	--

Cant d'entrada: Fent camí

Evangelí: Mateu 13, 44-46

Al Regne del cel li passa com a un tresor amagat en un camp: quan una persona el troba, l'amaga i, ple de joia, se'n va, ven tot el que té i compra aquell camp.

Semblantment, al Regne del cel li passa com a un mercader que buscava perles fines: en va trobar una de gran preu, se n'anà a vendre tot el que tenia i la va comprar.

Dinàmica

Es plantejarà una situació i els nens hauran de dir què farien ells, què sacrificarien i per què (quin valor té per a ells allò).

Situació plantejada

Hi ha una persona en la teva vida que t'importa molt, ja sigui la mare, el pare, un germà o germana, un amic o amiga, tant és, algú que per a tu és molt important. Si aquesta persona necessités de veritat la teva ajuda, en tot moment, a casa i on fos, què faries tu? Què sacrificaries? Com actuaries? O bé et faries enrere i deixaries de banda aquesta persona perquè comporta massa sacrifici i ja no t'interessa mantenir-hi la mateixa amistat o estimació que hi tenies?

Cal que recordis en tot cas que hi ha coses importants a la vida per les quals val la pena deixar-ne d'altres per adquirir-les. En aquesta situació plantejada, el tresor o perla que obtindríem seria la fidelitat, l'amistat i l'estimació amb aquella persona tan especial per a nosaltres, avantposant-hi qualsevol obstacle.

PREGUEM PLEGATS EL PARENOSTRE, QUE ENS AGERMANA
I ENS FA FILLS DE DÉU

Pregària

Deixant de banda totes les influències exteriors a nosaltres, hi ha el nostre interior, la nostra manera de pensar, la nostra ànima, la nostra personalitat. Amb ella i el nostre esforç i sacrifici aconseguirem obtenir aquell tresor i aquella perla que ens hem marcat com a objectiu, deixant-ho tot de banda.

Per això, et demanem Pare, que no ens deixis i que ens segueixis ajudant a créixer com a persones i cristians, fent-nos forts i encoratjant-nos.

Pautes de reflexió:

Paràbola de les cases edificades sobre la roca i sobre la sorra

	→ Infants i Joves	 Indiferent	/ Equip de consiliaris
---	---	--	--

Cant d'entrada: Mans a les mans

Paràbola:

La casa edificada sobre la roca i la casa edificada sobre la sorra (Mt 7, 24-29). La nostra vida serà més o menys autèntica segons sobre quins valors l'edifiquem.

“Tot aquell, doncs, qui escolta aquestes meves paraules, i les compleix s'assembla a una persona assenyalada, que va edificar la seva casa damunt la roca. Va caure la pluja, van venir les riuades, bufaren els vents, i investiren contra aquella casa, però no es va esfondrar, perquè estava fonamentada sobre la roca. En canvi, tot aquell qui escolta aquestes meves paraules i no les compleix s'assembla a un home de poc seny que va edificar la seva casa damunt la sorra. Va caure la pluja, van venir les riuades, bufaren els vents i investiren contra aquella casa i es va esfondrar, i fou gran el seu esfondrament.”

Explicació de la paràbola

Més val fer les coses a poc a poc i ben fetes, de manera que més tard puguis deixar de pensar-hi com l'home que va edificar la casa sobre la roca, que no pas fer-les ràpid i de mala manera ja que després davant de les adversitats et tocarà arreglar-les com l'home que va edificar la casa sobre la sorra.

Dinàmica

Han de dibuixar una casa en un paper, i a dins posar-hi les coses que són importants. Cal evitar que s'esfondri i, per tant, hauran de posar a fora les coses que consideren que no necessiten per viure.

PREGUEM PLEGATS EL PARENOSTRE,
QUE ENS AGERMANA I ENS FA FILLS DE DÉU

Cant final: És un amic és

Pautes de reflexió:

Paràbola del llevat

	→ Infants i Joves	 Estiu	 Equip de consiliaris
---	---	---	--

Cant d'entrada: Quan desvetilarem els cors

Evangelí: Mateu 13, 33-35

Jesús els proposà: "El regne del Cel se sembla a una mica de llevat que una persona agafà i barrejà amb tres mides de farina fins que fermentà tota la massa".

Dinàmica

Cada nen haurà de respondre en un paper en blanc, (per exemple podem donar cartolines en forma d'interrogant), la següent pregunta, i després amb totes les respostes podem fer un petit mural a terra o bé en paper d'emballar.

La pregunta és: Què podem fer durant aquestes colònies, per tal que ens sentim totalment lligats al Senyor?

PREGUEM PLEGATS EL PARENOSTRE, QUE ENS AGERMANA I ENS FA FILLS DE DÉU

Pregària

Et demano, Jesús amic, que per a mi t'has fet home, que et conegui internament, com un amic a un amic, perquè així t'estimi més i et segueixi.

Cant final: Obrim camins

Pautes de reflexió:

Paràbola del fill pròdig

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Equip de consiliaris
---	---	--	--

Cant d'entrada: Senyor, es fa tard

Evangelí: El fill pròdig (Lc, 15, 11-32)

I digué encara:

- Una persona tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare:
- Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca.

Ell els va repartir els béns. Al cap d'uns quants dies, el més jove va vendre's tot el que tenia i se'n va anar amb els diners a un país llunyà.

Un cop allí, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta. Quan s'ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es va llogar a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà i es digué: "Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers." I se'n anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El fill li digué:

- Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu.

Però el pare digué als seus criats:

- De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi, poseu-li també l'anell i les sandàlies, porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat.

I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant, el fill gran era al camp. Quan, de tornada, s'acostava a la casa, va sentir músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué:

- El teu germà ha tornat. El teu pare l'ha trobat en bona salut i ha fet matar el vedell gras.

El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors el seu pare va sortir i el pregava. Però ell li respongué:

- Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m'has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras.

El pare li contestà:

- Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat.

Dinàmica

Ens dividim en quatre petits grups, amb un monitor a cada grup. Cada noi/a ha d'explicar una situació en què algun familiar (sobretot germans) li ha fet alguna cosa que inicialment li ha causat algun mal (li ha agafat alguna cosa seva, s'ha barallat, ha trencat alguna cosa...) i si finalment l'ha perdonat.

Després farem una posada en comú de les diferents experiències que han sortit.

PREGUEM PLEGATS EL PARENOSTRE, QUE ENS AGERMANA I ENS FA FILLS DE DÉU

Pregària

- Què cal tenir?
- Prou alegria per a ser amables.
- Prou dificultats per a ser humans.
- Prou esperança per a ser feliços.
- Prou amics per a sentir el goig de la companyia.
- Prou enemics per poder estimar de veritat.
- Prou èxits per a ser entusiastes.
- Prou fracassos per a ser humils.
- Prou fe per a creure en l'esperança i en l'amor.

Cant final: Pare, tornem a tu

Pautes de reflexió:

Paràbola del ric insensat

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Equip de consiliaris
---	---	--	--

Cant d'entrada: Temps de lluita

Evangelí: Lluc 12,13-21

A una persona rica, la terra li va donar molt. Ella pensava: "Què faré, si no tinc on guardar la meva collita? I es va dir: Ja ho sé, què faré: tiraré a terra els meus graners, en construiré de més grans, hi guardaré tot el meu gra i els meus béns, i em diré a mi mateix: Tens molts béns en reserva per a molts anys; reposa; menja; veu i diverteix-te."

Però Déu li digué:

- Insensat! Aquesta mateixa nit et reclamaran la vida, i tot això que has acumulat, de qui serà?

Això passa amb el qui reuneix tresors per a ell mateix i no es fa ric davant de Déu.

Dinàmica

Escriurem en papers diferents coses que ens fan rics, tant materialment com d'esperit.

Els anirem dipositant en dues bosses diferenciades, una de consistent per a les riqueses espirituals, i una altra de foradada per a les riqueses materials.

Reflexió

PREGUEM PLEGATS EL PARENOSTRE,
QUE ENS AGERMANA I ENS FA FILLS DE DÉU

Cant final: Junts escriurem amb lletres lluminoses

Pautes de reflexió:

Paràbola de l'home dels dos fills

	→ Infants i Joves	 Indiferent	/ Paràbola
---	---	--	--

Cant d'entrada: Junts escriurem

Paràbola de l'home que tenia dos fills (Mt 21, 28-32)

Una persona tenia dos fills. Va anar a trobar el primer i li va dir:

- Fill, vés avui a treballar a la vinya.

Ell li va respondre:

- No hi vull anar.

Però després se'n penedí i va anar-hi. Aquella persona va anar a trobar el segon i li digué el mateix. Ell va respondre:

- De seguida, senyor.

Però no hi va anar.

Quin d'aquests dos va fer la voluntat del pare?

Li responen:

- El primer.

Jesús els diu:

- Us asseguro que els publicans i els pecadors us passen al davant en el camí cap al Regne de Déu. Perquè vingué Joan per encaminar-vos a fer el que Déu vol, però no el vau creure. Els publicans i els pecadors sí que el van creure; en canvi, vosaltres, ni després de veure això, no us heu penedit ni l'heu cregut.

Dinàmica

Què ens hem trobat aquí? Dos germans i un pare. I què passa? Com va la cosa...

Com hem de ser: com el primer fill? Com el segon? Per què?

Hem de ser una mica de cada fill. Com el primer perquè hi anem, però també com el segon perquè ja de bon principi diem que sí que hi volem anar. Hem de ser fermes i no deixar-nos portar per la mandra, fermes com una pedra.

Si vas a un cementiri dels nostres què hi trobem? Un munt de tombes i flors, dels familiars dels difunts que les hi porten per recordar-los... Els jueus tenen una altra manera de recordar els seus difunts: les pedres. Les pedres no es marceixen com les flors, si fa una forta ventada no marxen volant i sempre són iguals, com el nostre record.

Hem de ser, doncs, pedres; pedres ben fortes que aguantin el batec del vent i es mantingui ben ferm el nostre objectiu: ser millors cada dia, sense deixar-nos portar per la mandra ni per l'egoisme. Per això, ara tot anirem a buscar una pedra i amb guix hi posarem el nostre nom i en farem una pila, aquí a la vora de la casa. Perquè només si anem junts podrem viure com a bons cristians.

PREGUEM PLEGATS EL PARENOSTRE,
QUE ENS AGERMANA I ENS FA FILLS DE DÉU

Cant final: Agermanats

Pautes de reflexió:

Paràbola dels talents

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Equip de consiliaris
---	---	--	--

Text Bíblic

Lluc 19, 12-27

Paràbola dels talents

Mentre escoltaven tot això, Jesús continuà amb una paràbola, perquè eren a prop de Jerusalem i ells es pensaven que el Regne de Déu es manifestaria immediatament. Per això digué:

- Un home de família noble havia d'anar-se'n a un país llunyà per rebre-hi la dignitat reial i després tornar. Llavors va cridar deu dels seus servents, confià a cada un una quantitat igual de diners i els va dir:
- Negocieu-hi mentre sóc fora.

Però els seus conciutadans li tenien odi i van enviar una ambaixada darrere seu a dir:

- No volem que aquest regni damunt nostre.

Quan ell tornà, investit de la dignitat reial, va fer cridar els servents a qui havia confiat els diners, per saber què havien guanyat. Es presentà el primer i digué:

- Senyor, els teus diners n'han produït deu vegades més.

Ell li respongué:

- Molt bé, ets un bon servent! Has estat fidel en poca cosa: rep ara el govern de deu ciutats.

Vingué després el segon i digué:

- Els teus diners, Senyor, n'han produït cinc vegades més.

Va dir també a aquest:

- Tu, igualment, governa cinc ciutats.

Però se'n presentà un altre que digué:

- Senyor, aquí tens els teus diners; els he guardat embolicats en un mocador. Tenia por de tu, perquè ets un home exigent: reclames allò que no has invertit i segues allò que no has sembrat.

Ell li respon:

- Amb les teves mateixes paraules et condemno, servent dolent! Sabies que sóc un home exigent, que reclamo allò que no he invertit i sego allò que no he sembrat. Doncs per què no posaves els meus diners al banc i ara que he tornat els hauria recobrat amb els interessos?

Aleshores digué als qui eren presents:

- Preneu-li els diners i doneu-los al qui en té deu vegades més.

Ells li contestaren:

- Senyor, si ja en té deu vegades més!

Ell replicà:

- Us ho asseguro: a tot aquell qui té, li donaran encara més; però al qui no té, li prendran fins allò que li queda.

Joc

Amb nens/es prou grans i que poden llegir es pot realitzar aquesta activitat. Recomanem que abans de la lectura del joc no es llegeixi encara l'evangeli:

Material

3 "palletes curtes" de diferents mides, 8 "talents" de cobertura idèntica, molt pesats i voluminosos (tela, bossa d'escombraries o ampolles de plàstic buides i emplenades de sorra...), un cobert el més fosc possible (la foscor) i estret (passadís de caixes o cadires cobertes de bosses d'escombraries o flassades, ben fosc) i un cobert que sigui prou ampli (cobert d'estovalles o de paper de seda de colors alegres...) el més clar i més alt possible (alegria). Targetes d'instruccions, mapes, missatges de recerca, els sobres "a través de la foscor".

- Tots els participants formen un cercle.
- Tres dels participants són al centre i treuen cadascú una de les palletes.
- Qui obté la palleta més curta obté 1 talent; qui obté la mitjana, 2 talents; i qui obté la més llarga, 5 talents.
- Amb aquests talents, aquestes targetes reben instruccions, d'acord amb els talents que cadascú ha rebut.
- Quan ho hagin fet, els participants rebran les següents cartes de recerca:

Per als participants que hagin rebut 5 o 2 talents:

Amb les 5 persones que t'acompanyen, penseu algunes idees: 5 coses que es poden fer quan es té prou diners. Aquestes coses han de ser divertides per a tu i/o per als altres. Quan les hagueu trobat, aneu al cobert de l'alegria.	Amb les 2 persones que t'acompanyen, penseu algunes idees: 2 coses que es poden fer quan es té prou diners. Aquestes coses han de ser divertides per a tu i/o per als altres. Quan les hagueu trobat, aneu al cobert de l'alegria ¹ .
--	--

---

1. No els podeu dir on és l'alegria ni què és la foscor, cal que ells ho esbrinin quan vegin a la sala els diferents coberts posats en diversos racons (un cobert de color negre i/o fosc i estret, i un cobert ample i lluminós i ple de colors).

Per a aquell que ha rebut només un talent:

Ves a la foscor amb aquest sobre. Quan estiguis a la foscor, obre el sobre i llegeix el que hi ha escrit.

Dins el sobre trobarà aquest missatge:

Per travessar la foscor comença amb la lectura en veu alta d'aquests passatges de la Bíblia:

Al principi, Déu va crear el cel i la terra. La terra era caòtica i desolada, les tenebres cobrien la superfície de l'oceà, i l'Esperit de Déu planava sobre les aigües.

Déu digué:

-Que existeixi la llum.

I la llum va existir.

Gènesi 1, 1-3

Senyor meu, els meus anhels són davant teu, no et passen per alt els meus gemecs.

El cor em palpita, les forces m'abandonen i s'apaga la llum dels meus ulls.

Salm 38, 10-11

Déu eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls, i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni sofriment. Perquè les coses d'abans han passat.

Apocalipsi 21, 4

Ara utilitza les lletres que estan remarcades en negreta i forma la paraula que el Senyor ens diu quan estem dins la tenebra:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Quan hagi estat a la foscor, uneix-te a altres companys en l'alegria amb aquest missatge i ensenya'ls la paraula que has trobat.

- Quan els participants hagin acabat la seva recerca respectiva i es troben en l'alegria al voltant de la coberta de colors i lluminosa, tothom diu el que li ha aportat l'experiència.

→ Si no ha participat tothom es pot començar de nou tot designant els qui no ho han fet encara.

→ Al final es pot llegir l'evangeli i comentar què ens pot haver aportat l'experiència viscuda a la comprensió de la paràbola que Jesús explicà a l'evangeli...

Pautes de reflexió:

Paràbola de Fariseu i Publicà

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Equip de consiliaris
---	---	--	--

Text Bíblic

Lluc 18, 9-14

Paràbola del fariseu i el publicà

A uns que es refiaven de ser justos i menyspreaven els altres, Jesús els proposà aquesta paràbola:

- Dos homes van pujar al temple a pregar: l'un era fariseu i l'altre publicà.

El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, et dono gràcies perquè no sóc com els altres homes, lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest publicà. Dejuno dos dies cada setmana i dono la desena part de tots els béns que adquireixo.

Però el publicà, de lluny estant, no gosava ni aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit, tot dient: "Déu meu, sigues-me propici, que sóc un pecador."

Jo us dic que aquest va baixar perdonat a casa seva, i no l'altre; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.

Joc

Classificar actituds

El joc de cartes que proposem té com a objectiu afinar els judicis dels participants sobre què és el que agrada realment a Déu d'acord amb els criteris de les actituds evangèliques, que es descriuen tant del fariseu com del publicà a la paràbola descrita.

L'animador del joc ha d'ensenyar unes quantes cartes preparades per endavant. Un nen comença assenyalant llavors una d'elles i llegint a continuació, en veu alta i davant de tots, la frase que conté. La resta del grup ha de decidir de quin costat, del fariseu o publicà, vol qualificar la frase que ha llegit, i el nen col·locarà la targeta a la caixa que conté la silueta de l'un (fariseu) o l'altre (publicà), segons s'hagi triat després d'un col·loqui previ entre els participants.

Després de participar un nen, un altre nen llegeix la següent carta que tria, i així successivament es llegeixen i es col·loquen les cartes en la caixa amb la silueta del fariseu o del publicà segons s'hagi acordat.

Hi ha targetes per classificar que es poden fer sense dubtar-ho gaire, per exemple, "jo ho faig tot bé", que anirà a la caixa del fariseu; però hi ha altres frases que potser es discuteixen més, com per exemple: "vaig lluitar", que aniria a la caixa

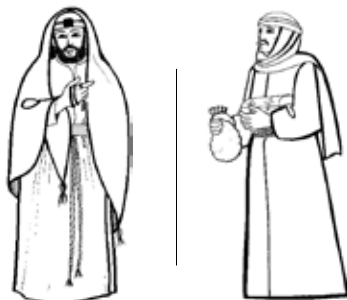
del fariseu, si es tracta de mostrar la pròpia força, o a la del publicà, si es tracta de defensar algú més feble.

Les frases que es proposen aquí es poden completar o modificar en funció de les circumstàncies, el grau de maduresa i les experiències dels nens:

- Ho estic fent bé
- Jo sóc el millor de la classe
- Vaig a missa
- Tinc por de ser castigat
- Vaig mentir
- Estic orgullós de mi mateix
- Sóc infeliç
- Sóc molt generós
- He oblidat de fer la feina
- He donat una moneda a un pidolaire
- Jo sóc perfecte
- Em vaig quedar amb els diners per a mi
- Jo tinc la jaqueta més bonica
- Vaig lluitar
- Jo sempre guanyo

El dispositiu ha de permetre que al final es col·loquin les cartes a la caixa del fariseu o del publicà segons la conclusió moral de l'Evangeli: "Qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit." Llavors l'animador cridarà a la reflexió sobre què significa anar pel món amb una actitud de prepotència i els perills que comporta, i com és d'admirable anar pel món amb una actitud d'humilitat i servei i per què.

Les imatges sobre l'esport i les actituds dels esportistes poden ser un bon referent per parlar-ne, ja que acostumen a ser imatges molt públiques, comentades i referides per la societat.

AERENS L.; DEPREZ
J.-Ph.; JARDON J.;
YANNART D. Il a bien fait
toutes choses. De Boeck,
Lumen Vitae, Coll.Champs
de Grâce 1.

Ibid

Reflexió

Només des de la humilitat podem estar realment a prop de Déu, mai des de la supèrbia o l'orgull.

No valorem prou la humilitat! Creiem que sent altius i superbs ens farem respectar més pels altres i estarem millors i més segurs. Però ens equivoquem! L'orgull i la supèrbia acaben sempre fent-nos menysprear els altres, perquè acabem considerant-los inferiors o més indignes que nosaltres. I això és radicalment fals!

Les persones, per més mancances que tinguem, o per diferents que siguem, som totes dignes i totes igual davant Déu. I si no som capaços de veure això, no podrem comprendre mai l'amor i la fraternitat que Jesús ens va ensenyar quan ens va recordar que "mestre només és Déu, i que vosaltres sou tots germans" (Mt 23, 8).

És cert que les persones s'acompanyen dels seus actes, i que cadascú és més bo o dolent segons el seu comportament... Però si no vigilem, i creiem que som bons, i que ja no cal canviar res perquè els altres estan pitjor o ho fan més malament que nosaltres, llavors ens posem al principi del precipici, en el camí de l'equivocació. I segur que tard o d'hora acabarem fent el mal o deixant de fer el bé que caldria.

En canvi, si ens adonem que no fem prou bé les coses, que podem millorar i som humils com per reconèixer els errors i les equivocacions, llavors ens posem al principi del camí recte... aquell que ens porta a millorar, a canviar, a exigir-nos el bé i a posar-lo en pràctica. Perquè només qui cerca el bé el pot trobar... i en canvi, el qui creu que ja l'ha trobat, acaba creient-se el seu propi orgull, que mai no és bé, sinó mal.

Hem de creure en un bé que sempre és una meta a la qual no acabem d'arribar mai, vers la qual sempre estem en camí, i que cal lluitar sempre per aconseguir-la, per trobar-la, per assumir-la... És clar! És que el bé és Déu!! I a Déu no l'acabem mai d'aconseguir, de conèixer del tot, de ser-li del tot fidels... i cal ser molt humil per no perdre mai aquest camí recte del seu seguiment. No podem fer el bé sense humilitat, perquè l'orgull acabarà, tard o d'hora, fent-nos marrar el camí!

Pregària

Saber lluitar des de la humilitat

Senyor,
quan estic malalt,
demano la salut al metge;
quan estic trist i preocupat,
busco reconfort i ajuda en l'amic.

Avui vinc a Vós
perquè m'ajudeu a ser una persona
ferma, valenta i decidida.

Vós coneixeu les meves febleses:
febleses del cor,
febleses de la voluntat,
febleses del caràcter,
febleses del cos,
febleses de l'esperit...

Veniu a guarir-les amb la força de l'Esperit.
Doneu-me el desig de la lluita i de l'esforç;
però, també, la paciència i la humilitat
per acceptar-me feble i limitat,
sense perdre mai l'esperança
i sens abandonar la lluita.

Senyor, feu-me costat, que us necessito!

Pautes de reflexió:

Tant prop de mi

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Anònim
---	---	--	--

Una tarda en el parc...

Hi havia una vegada un nen que volia conèixer Déu. Ell sabia que seria un llarg viatge per arribar on vivia Déu. Llavors va preparar la seva motxilla amb panets i sucs i va emprendre el viatge. Quan el nen ja havia recorregut tres carrers, va conèixer una velleta que hi estava asseguda al parc observant els coloms.

El nen es va asseure al seu costat i va obrir la seva motxilla. Ell estava a punt de prendre's el seu suc quan va notar que la velleta es veia famolenc, llavors el nen li va oferir un panet. Ella, agraïda, el va acceptar i va somriure. El seu somriure era tan bell que el nen volia veure aquest somriure novament, llavors li va oferir un suc. De nou la velleta li va somriure. El nen estava encantat! Tots dos es van quedar asseguts tota la tarda menjant i somrient, i en cap moment no van dir ni una sola paraula.

Tan bon punt va començar a enfosquir, el nen es va sentir cansat i es va alçar per a anar-se'n. Es va girar, va mirar la velleta i li va fer una abraçada. Ella li va fer un bell somriure, el més bell que havia fet mai.

Quan el nen va obrir la porta de casa seva, sa mare estava sorpresa de la felicitat que resplendia.

Ella li preguntà:

- Què has fet avui que t'ha fet tan feliç?

Ell li contestà:

- He menjat amb Déu. I saps què? Ella té el somriure més preciós que he vist!

Mentrestant la velleta, també amb felicitat radiant, havia tornat sa casa. El seu fill estava sorprès per la pau que mostrava a la cara i li preguntà:

- Mare, què has fet avui? Què t'ha fet tan feliç?

Ella va contestar:

- He menjat panets al parc amb Déu. I saps què? És més jove del que esperava.

Pautes de reflexió:

Les dues cafeteres

	 Infants i Joves	 Indiferent	 Antoni Mallol
---	---	--	---

En Quim i l'Anna són dos monitors que fa molts anys es varen conèixer a l'esplai. Després de molt de temps de sortir junts van decidir casar-se. Els nois i noies del seu grup, com que se'ls estimaven molt, els van fer un regal: els varen regalar una cafetera de terrissa amb les seves sis tassetes i els seus sis platets que hi feien joc.

En Quim i l'Anna es varen endur el joc de cafè al pis que s'estaven arreglant per tal de poder-se casar. Un dia, mentre en Quim estava pintant una de les parets del menjador va demanar-li a l'Anna si li podria preparar un cafè. L'Anna agafà la cafetera de terrissa que els havien regalat els nois i noies de l'esplai i es posà a fer el cafè. Quan el tingué a punt va oferir-li una tasseteta a en Quim.

En Quim, quan testà aquell cafè exclamà:

- Caram, Anna! Quin cafè més bo que t'ha sortit.

I així, glop rere glop, s'acabà aquella tassa de cafè que l'Anna amb tant de gust li havia preparat.

Per aquells dies, familiars i amics varen anar fent regals a la parella. Uns tiets d'en Quim els regalaren una coberteria de plata amb una cafetera, també de plata, i unes tassetes i uns platets tallats en vidre molt bonics.

En Quim i l'Anna a la fi es varen casar. Sovint convidaven els seus amics a sopar, i després feien petar la xerrada amb un cafetó a la mà, fet amb aquella cafetera de terrissa que feia el cafè tan bo.

Un dia, quan l'Anna havia sortit a comprar i no hi havia ningú a casa, la cafetera de terrissa va voler establir conversa amb la cafetera de plata que estava en una de les vitrines del menjador.

- No t'avorreix estar aquí tot el dia? -li preguntà la cafetera de terrissa.
- No, aquí em veu tothom. M'agrada que la gent em vegi i m'admiri -li contestà la cafetera de plata-, perquè jo sóc una cafetera molt bonica i elegant. I no com tu, descolorida, fent mala olor i amb una tasseteta descrostonada.

La cafetera de terrissa s'entristí molt de sentir aquelles paraules tan dures de la seva companya, la cafetera de plata. Així que li va respondre:

- Si estic descolorida és perquè en Quim i l'Anna han ofert moltes vegades el cafè que faig als seus amics. Aquesta mala olor que tu dius que faig, no és més que l'olor del cafè. I si tinc una tasseteta descrostonada, és perquè els fills d'en Pere i la Rosa -que són els millors amics d'en Quim i l'Anna- quan vénen, juguen amb mi.

- Però tot i així continuo sent una cafetera més bonica que tu -li tornà a replicar la cafetera de plata.
- Sí, una cafetera potser sí que ho seràs -li tornà a respondre la cafetera de terrissa-, però només de nom, ja que per ser cafetera has d'haver fet cafè. I tu, quantes vegades has ofert el teu cafè a ningú? Quantes vegades han jugat els fills d'en Pere i la Rosa amb tu? Escolta'm bé el que et dic: "Una cosa és DIR-SE CAFETERA i una altra ben diferent és SER CAFETERA!"

Pautes de reflexió:

Aquest conte pretén treballar la dualitat del SER/APARENTAR.

- Tal com li passava a la cafetera de plata, quines coses volem aparentar a vegades?
- Per què volem aparentar allò que de veritat no som?
- Creus que la cafetera de plata podria arribar a SER CAFETERA? Quines actituds li caldria canviar?

El savi i el deixeble

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Conte hindú
---	---	--	---

Un savi va prometre al seu deixeble que li revelaria quelcom més important que tot el que contenen els llibres de saviesa.

Quan el deixeble, tot impacient, li demanà que complís la seva promesa, el savi li ordenà:

- Surt a fora, posa't sota la pluja i queda't amb els braços i el cap alçats mirant al cel. Això et donarà la primera revelació.

L'endemà, el deixeble anà a trobar el savi per informar-lo:

- Vaig seguir el teu consell i em vaig calar fins al moll dels ossos... Vaig sentir-me com un perfecte idiota.
- Molt bé -va dir el savi-, per ser el primer dia crec que és una gran revelació, no et sembla?

Breu pregària

Senyor,
en començar aquest matí et volem
donar gràcies pels pares, amics,
monitors i professors,
que ens ensenyen a conviure,
a comportar-nos i a estimar.

Perdó,
perquè, a vegades,
ens portem malament amb ells.

Dóna'ns forces
perquè, a vegades, no donem importància
als seus esforços.

Pautes de reflexió:

El nostre amic el savi li diu al seu deixeble que li revelarà coses molt importants que no es troben en els llibres ni ens les expliquen a l'escola. Sovint, la millor escola és la pròpia vida. Per exemple, els vostres pares us van ensenyar a caminar, fet al qual en principi no hi donem gaire importància, però per molts llibres que llegíssim o per molt bé que ens ho expliquessin a l'escola, no hauríem après mai a caminar. I fixe-u-vos si n'és, d'important; imagineu-vos que ningú us ho hagués ensenyat; què passaria si avui no sabéssiu caminar? I, com aquest exemple, en podríem trobar molts d'altres (estimar, conviure...)

- Quines coses hem après sense haver-les hagut d'estudiar?

- Qui ens les ha ensenyat?

- Com ens les han ensenyat?

- Per què creieu que ens ho han volgut ensenyar?

- Nosaltres, ensenyem coses als nostres amics? I són coses bones o dolentes?

La rosella i les margarides

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Missa familiar
---	---	--	--

En un indret de la muntanya, Déu havia sembrat moltes flors per alegrar el cor de les persones. Eren unes flors molt boniques, rialleres i formoses com totes les que fa el Creador.

En aquest lloc, Déu no havia sembrat més que una sola espècie de flors: les margarides. Elles es pensaven que eren les úniques flors que existien al món. No coneixien la varietat de flors que Déu porta en el cor.

Un dia, tanmateix, enmig del prat florit, el vent hi portà de part de Déu una petita llavor desconeguda. Ningú no se'n va adonar, al començament. Però quan sortí de terra la tija, quan la gemma es formà a la punta de la tija i les fulles es van desplegar, les margarides s'adonaren que havia arribat algú. La rosella encara no havia acabat de desplegar totes les fulles que ja les margarides començaren a preguntar-li:

- Qui ets tu?
- D'on véns?
- Què hi fas, aquí?
- Sóc una flor com vosaltres. Vinc d'un camp molt llunyà on hi ha moltes roselles com jo. També hi ha margarides com vosaltres!
- Que alta que és la teva tija! -li digué una margarida en to compassiu.
- Que vermells que són els teus pètals! -continuà una altra amb el mateix to.
- Que estranyes que són les teves fulles! -tornà a dir la primera.
- Que trista que deus estar i com deus patir -insistí una tercera- perquè no ets una margarida com nosaltres!

La rosella no contestà res. Les reflexions de les margarides l'havien omplert de pena.

- Al meu país -pensava amb tristesa la rosella- mai ningú no m'havia parlat d'aquesta manera.

Tanmateix les margarides van ser totes molt bones. Li van somriure i la van acceptar en el seu prat. La rosella no els descobrí la pena que sentia. Solament, a la nit, quan tothom s'havia reclòs en la seva cambra verda per dormir, la rosella plorà tot dient:

- Tant de bo pogués tornar al meu país!

L'endemà, una margarida, amb tota la bona intenció, va fer a la rosella una proposta que la va omplir encara més de tristesa.

- Saps que Déu, el nostre Creador, té poder de fer grans miracles? Li demanarem, les meves germanes i jo, que et converteixi en una margarida ben bonica!

La rosella tremolà:

- Una margarida? Voleu que em torni margarida? I esclatà en plors.
- Plores?... Així que no voldries ser una margarida com nosaltres?
- Vosaltres sou molt bones, senzilles i alegres, germanetes, però us ho demano amb tot el cor, no feu aquesta petició al Totpoderós. Ell m'ha fet rosella i... rosella vull ser sempre!

Les margarides es van quedat ben estranyades... Es féu un gran silenci en el prat. Va ser una margarida, de les més jovenetes, la que trencà tímidament aquest silenci:

- Perdona'ns, flor, d'haver-te fet patir!

I aquell dia, des del prat, pujà al cel una altra pregària:

Oh Déu, Creador de l'Univers,

creador de les roselles i de les margarides,

i de totes les flors,

envia al nostre prat moltes altres espècies de flors

i envia'ns també una munió de roselles. Amén.

Pautes de reflexió:

Aquest conte ens vol fer adonar de la importància que té la diversitat de formes de ser. Cal acceptar els altres tal com són i no com nosaltres voldríem que fossin. A les colònies, de segur que trobarem nois i noies que potser no són com a nosaltres ens agradaria. N'hi ha de callats, n'hi ha de tímids, n'hi ha de pesats, però és important que els acceptem tal com són. Fixeu-vos que dic **ACCEPTEM**, que no vol dir que els deixem en un racó i no els molestem per res. Aquest **ACCEPTAR** vol dir acollir-los, fer-los participar en les amistats del meu grup, no deixar-los de banda...

- Què és el que més us ha agradat del conte? I què no tant?

- El que passa en aquest conte penseu que passa també quan es tracta de persones?

- I entre vosaltres, amb els nois i noies de les colònies, passen coses semblants?

L'espantaocells

	 Infants i Joves	 Indiferent	 Imàgenes de la fe, 34
---	---	--	---

En un poble molt llunyà vivia un pagès molt avar. Era tanta la seva avarícia que quan un ocell menjava un gra de blat trobat a terra, s'enfadava moltíssim i es passava els dies vigilant perquè ningú no toqués el seu hort.

Un dia va tenir una idea:

- Ja sé, construiré un espantaocells. Així allunyaré els animals del meu hort.

Va agafar tres canyes i amb elles va fer els braços i les cames, després amb palla va donar forma al cos. Una carbassa li va servir de cap, dos grans de blat van fer d'ulls, per al nas va fer servir una pastanaga i la boca la va fer amb una filera de grans de blat.

Quan va acabar l'espantaocells, li va col·locar unes robes trencades i velles i d'un cop sec el va clavar a terra. Però es va adonar que li faltava un cor. Va agafar el millor fruit del seu perer i el va posar entre la palla, i després se'n va anar a casa.

Allà es va quedar l'espantaocells movent-se al ritme del vent. Més tard, un pardal va volar a poc a poc per damunt de l'hort buscant on podia trobar blat. L'espantaocells, en veure'l, va voler espantar-lo tot cridant, però l'ocell es va aturar en un arbre i li va dir:

Deixa'm agafar blat per als meus fillets.

No puc -va contestar-li l'espantaocells.

Però tant li feia patir veure el pobre pardal demanant menjar que li va dir:

- Pots agafar les meves dents que són grans de blat.

El pardal els va agafar i d'alegria va fer-li un petó al front de la carbassa.

L'espantaocells es va quedar sense boca però molt satisfet de la seva acció.

Un matí un conill va entrar a l'hort. Quan es dirigia cap a les pastanagues, el ninot el va veure i va voler espantar-lo, però el conill el va mirar i li va dir:

- Vull una pastanaga, tinc gana.

Tant feia patir a l'espantaocells de veure un conillet famolenc que li oferí el seu nas de pastanaga.

Quan el conill va marxar, va voler cantar d'alegria, però no tenia ni boca, ni nas per olorar el perfum de les flors, però estava content.

Més tard va aparèixer un gall cantant al seu costat.

- Li diré a la meva gallina que no posi més ous a l'amo de l'hort, ja que ens mata de gana.

- Això no està bé -va dir l'espantaocells. Jo et donaré menjar, però tu no li diguis res a la teva dona, d'acord? Agafa els meus ulls que són de blat.
- Bé -contestà el gall- i se'n va anar molt agraït.

Una mica més tard, algú s'hi va acostar i li va dir:

- Espantaocells, podries donar-me alguna almoïna, tu que ets tan bo? El pagès m'ha fet fora de casa seva.
- Qui ets? -li va preguntar l'espantaocells. Jo no puc veure't.
- Sóc un pobre que demana almoïna.
- Agafa el meu vestit, és l'únic que puc oferir-te.

El pobre, agafant les robes velles de l'espantaocells va marxar molt content. Més tard l'espantaocells va notar que algú plorava al seu costat. Era un nen que buscava menjar per a la seva mare. L'amo de l'hort no havia volgut ajudar-lo.

- Té -li va dir l'espantaocells-, et dono el meu cap, que és una gran carbassa...

Quan el pagès se'n va anar a l'hort i va veure l'espantaocells en aquell estat es va enfadar molt i li va calar foc.

Els seus amics, en veure com cremava, s'hi van acostar i van amenaçar el pagès, però en aquell moment va caure a terra quelcom que pertanyia al ninot: el seu cor de pera. El pagès, rient, se'l va menjar tot dient:

- Dieu que tot us ho ha donat? Doncs això m'ho menjo jo.

Però tan bon punt la va mossegar, va notar un canvi en ell. L'espantaocells li havia comunicat la seva bondat.

Aleshores el pagès els va dir:

- Perdoneu-me, des d'ara us acolliré sempre.

Mentrestant l'espantaocells s'havia convertit en cendra i el fum arribava fins al sol, transformant-se en el més brillant dels seus rajos.

Pautes de reflexió:

- Què és el que més t'agrada del conte?
- Nosaltres quin paper vivim normalment, el de l'espantaocells o el del pagès?
- En quins moments de la vida de cada dia actuem com el pagès?
- En quins moments de la vida de cada dia actuem com l'espantaocells?

El diumenge...

Dedica'l al Senyor

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Evangelis d'estar per casa - Escola Pia de Catalunya
---	---	--	--

Heus aquí que un dia dos nens, en Joan i la Maria, varen trobar un tros de paper; era un escrit de la Bíblia que deia:

“Això diu el Senyor: Durant sis dies treballa i ocupa't en les feines que calgui, però el setè dia és de repòs; dedica'l al Senyor”.

En Joan va dir a la Maria:

- Saps que això m'agrada molt! Aquest paper diu que els diumenges no hem de fer res.
- Em sembla que no ho has entès gaire bé! Sí que diu que és dia de repòs del treball de la setmana, és a dir, que no hi ha col·legi, les fàbriques no funcionen, les oficines estan tancades, però és el dia que hem de dedicar al Senyor.
- I què vol dir que l'hem de dedicar al Senyor? Com ho hem de fer?
- Bé, una manera molt maca de dedicar-lo al Senyor és resant.

En Joan digué:

- Ah! Però per què resem?

La Maria li contestà:

- Mira, tu estimes molt el teu germà, oi? A vegades per demostrar-li-ho et quedes amb ell i jugueu, altres vegades li fas un petó o bé una forta abraçada. Doncs això mateix és resar: estar en Déu perquè l'estimem, a vegades en silenci, altres jugant, treballant, tot sols contemplant la natura: les estrelles a la nit, una muntanya, el sol, el mar, etc.
- Ja ho entenc! Oi que tu no sabries com fer-ho per resar quan estàs trista?
- Doncs no hi havia pensat mai. Sempre pregava per donar-li gràcies, quan estava contenta.
- Jo ja ho sé: quan tinguis por, estiguis trista o el dia et vagi malament, has de pensar que no estàs sola, que és amb tu, i dir-li: Senyor, ajuda'm, ja no tinc por perquè és en mi. I ja veuràs com et marxa la tristot.
- Tens tota la raó, ara ho faré sempre.

En Joan encara digué:

- Així, els diumenges, quan venim aquí a missa també preguem?
- I tant! Pensa en un joc que pots jugar tot sol i t'ho passes molt bé; però si som tota una colla que juguem, ens ho passarem millor encara, i tots estarem molt contents. Doncs això és igual, podem pregar de moltes maneres, però

els diumenges -que en aquest paper diu que l'hem de dedicar al Senyor- ens reunim per resar, per això anem a missa i cantem tots, diem paraules que ens ajuden a pensar més en Ell; i com que som molts que ens trobem, el Senyor està molt més content.

En Joan, finalment, digué:

- Ja ho entenc. Així podem pregar quan estem sols, o quan ens reunim; tant en l'alegria com en la pena, en el silenci, en la gatzara de les danses o dels cants, en el treball, sempre per dir a Déu que l'estimem i que l'estimarem tota la vida.

Pautes de reflexió:

Els dos ocells

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Parábolas en son de Paz - Herminio Otero
---	---	--	---

Dos ocells estaven molt feliços sobre un mateix salze. Un d'ells es recolzava en una branca a la punta més alta del salze; l'altre estava més avall, en unes branques baixes.

Passada una estona, l'ocell que estava a la branca més alta, per trencar el gel va dir:

- Oh, que boniques són aquestes fulles tan verdes!

L'ocell que era a sota s'ho va prendre com una provocació i li va contestar de mala manera:

- Però que ets cec o què? No veus que són blanques?

I el de dalt, molt molest, va contestar:

- Tu sí que ets cec! Són verdes!

I l'altre, des de sota, amb el bec cap amunt, va respondre:

- T'aposto les plomes de la cua que són blanques. Tu no entens res, tros d'ase.

L'ocell de dalt notava que se li encenia la sang, i sense pensar-s'ho dues vegades es precipità sobre el seu adversari per donar-li una lliçó.

L'altre no es va moure. Quan van estar a prop l'un de l'altre, amb les plomes encrespades per la ira, van tenir la lleialtat de mirar els dos cap amunt, en la mateixa direcció, abans de començar la baralla.

L'ocell que havia vingut de dalt es va sorprendre:

- Oh, que estrany! Fixa't que les fulles són blanques!

I va convidar al seu amic:

- Vine fins a dalt on era jo abans.

Varen volar fins a la branca més alta del salze i aquesta vegada varen dir els dos a la vegada:

- Fixa't que les fulles són verdes!

Pautes de reflexió:

- Us ha passat alguna vegada alguna cosa semblant a la que succeeix en el conte?

El nan i el gegant

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 J.I. González Faus
---	---	--	--

Aquesta història ens parla d'un gegant que es disposava a creuar un riu molt profund i es va trobar a la vora del riu amb un nan que no sabia nedar i no podia creuar el riu per la seva profunditat. El gegant el va apujar a les seves espatlles i va entrar a l'aigua.

Cap a la meitat del camí, el nan sobresortia gairebé mig metre per damunt del cap del gegant, va arribar a veure a l'altra banda del riu, molt ben amagats rere una espessa vegetació, els indis d'una tribu que esperaven amb els seus arcs que s'acostés el gegant.

El nan va avisar el gegant. Aquest es va aturar, va fer mitja volta i tornà enrere. En aquell moment, una fletxa disparada de l'altra banda del riu es va enfonsar a l'aigua prop del gegant, però sense arribar a tocar-lo... Això mateix va passar amb les successives fletxes, mentre ambdós -gegant i nan- arribaven a l'altre vora del riu sans i estalvis.

El gegant va donar les gràcies al nan, però aquest li va contestar:

- Si no hagués pujat damunt teu, no hauria pogut veure més enllà que tu.

Pautes de reflexió:

- Què li hauria passat al gegant si no hagués anat amb al nan? I al nan, si no hagués anat amb el gegant?
- Quins són els gegants de les colònies? (El que es creu més fort, el que creu que juga millor a futbol...)
- Quins són els nans de les colònies? (El que està sol sempre, el que no té amics...)
- El nan va salvar el gegant de morir a les mans dels indis que l'esperaven a l'altra banda perquè ell no els veia, i el gegant va ajudar el nan a travessar el riu, ja que si no s'hauria ofegat. Quines situacions d'ajuda i col·laboració trobem o es poden donar entre els nans de les colònies (aquells nois/es més marginats) i els gegants (aquells nois/es que són líders).
- Per què ens costa tant col·laborar els nans i els gegants de les colònies?

La vida és una festa

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Evangelis d'estar per casa - Escola Pia de Catalunya
---	---	--	--

Narrador: Un dia, uns que eren deixebles de Joan Baptista, van dir als amics de Jesús:

Deixeble 1: Escolteu! Com és que vosaltres no feu dejunis i coses d'aquestes, com nosaltres?

Pere: Ah! És perquè Jesús ens ho ha ensenyat així...

Joan: Sí, nosaltres fem molt de cas d'allò que ens diu, però no sabem ben bé per què ho fem...

Deixeble 2: Doncs, anem tots a preguntar-li-ho a Jesús mateix!

Pere: Mireu, és allà! Anem a preguntar-li això!

Joan: Ei, Jesús, escolta un moment!

Jesús: Què voleu? Què us passa?

Deixeble 1: Com és que els teus amics no fan dejunis ni coses d'aquestes com nosaltres?

Joan: Ens han fet aquesta pregunta i no hem sabut què dir...

Jesús: Doncs mira que és ben fàcil de contestar!

Tots: Sí???

Jesús: A veure: quan uns nuvis es casen, la família i els amics què fan? Dejunen o fan festa?

Tots: Fan una gran festa!

Jesús: Veieu com és fàcil de contestar?

Pere: Però què hi té a veure això dels nuvis amb la vida de cada dia?

Jesús: Ai, Pere, sí que tens el cap dur, eh? No recordes que us he dit moltes vegades que Déu us estima com s'estimen uns nuvis?

Pere: Sí, ja me'n recordo. Però...

Jesús: Si Déu us estima com s'estimen els nuvis, vol dir que tota la vida ha de ser com una gran festa, com un gran joc... Ho enteneu, ara?

Tots: Sí, sí, ara ho entenem bé. Tota la vida ha de ser com una gran festa, com un gran joc, perquè Déu ens estima com s'estimen els nuvis! Visca, quina sort!

Pautes de reflexió:

Els dos amics indis

	→ Infants i Joves	 Indiferent	/ Déu ve a jugar a colònies - J.A. Rodríguez i J. Peñafiel
---	---	--	---

Una vegada, per allà les prades de l'Amèrica, es van trobar dos vailets indis i van començar a parlar.

S'explicaven moltes i moltes coses de la seva vida i cada vegada estaven més contents.

Però vet aquí que, un dia, els seus respectius pares, Gran Búfal i Cara Vermella, van adonar-se que els seus fills es trobaven i s'ho passaven bé. Ells, però, estaven molt barallats des de feia temps i, fins i tot, havien lluitat moltes vegades per causa de la seva enemistat.

Els pares van prohibir els infants de trobar-se i els van fer quedar sempre al seu poblat.

Els dos vailets cada vegada s'anaven entristint més i més, no se sabien divertir, ploraven i, fins i tot, no menjaven... havien perdut el més gran que tenien i no era cap cosa que es pogués comprar ni canviar-se, sinó que era el seu amic, l'AMIC.

Al cap d'un temps, els seus pares van reaccionar i els van preguntar per què estaven així. Ells respongueren: amb les vostres guerres i amb els vostres orgulls ens heu tret el millor que teníem: el nostre amic.

Diuen que els dos indis, Gran Búfal i Cara Vermella, van convocar una reunió i, després de dos dies d'estar tancats a la tenda dels consells -col·locada a una distància mitjana entre les dues tribus-, convocaren llurs tribus i tots fumaren la pipa de la pau.

Aquells dos pobles encara avui viuen en pau, gràcies a l'amistat dels dos vailets indis. Jo no sé si això és veritat o no, però sí que sé que nosaltres ho podem fer possible amb els companys de les colònies, perquè volem aconseguir una tribu d'amics.

Pautes de reflexió:

- Què és un amic segons Jesús?
- Quants amics, de veritat, tenim?
- Què hem de fer per ésser vertaderament amics els uns dels altres?
- Fem un gest de pau amb el company que tenim a la nostra dreta, fem-li un petó, una abraçada, una encaixada de mans...

Veure en l'interior

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Parábolas en son de paz - Herminio Otero
---	---	--	---

- Per què aquí tothom és tan feliç excepte jo?
- Perquè han après a veure la veritat i la bellesa a tot arreu -va respondre el Mestre.
- I per què no veig jo a tot arreu la bondat i la bellesa?
- Perquè no pots veure fora de tu el que no veus en el teu interior.

Pautes de reflexió:

- Les persones amargades posen unes reixes en els ulls i en el cor que els ho fan veure tot com una presó. No només ho veuen tot amb amargura, sinó que tot ho contagien d'amargura.
- Per descobrir la pau en els altres i en el que ens envolta és imprescindible dur-la en el cor i ésser capaç de descobrir-la i manifestar-la amb senzillesa.

La Pau del pescador

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 Parábolas en son de paz - Herminio Otero
---	---	--	---

Un home ric i emprenedor es va horroritzar quan va veure un pescador tranquil·lament assegut al costat de la seva barca contemplant el mar i fumant la seva pipa després d'haver venut el peix.

- Per què no has sortit a pescar? -li va preguntar l'home emprenedor.
- Perquè ja he pescat prou per avui -va respondre el tranquil pescador.
- Per què no pesques més del que necessites? -va insistir l'industrial.
- I què faria amb això? -preguntà el pescador.
- Guanyaries més diners -fou la resposta- i podries posar un motor nou i més potent a la teva barca. I podries anar a aigües més profundes i pescar més peixos. Guanyaries prou per comprar unes xarxes de niló, amb les quals trauries més peixos i més diners. Aviat guanyaries per tenir dues barques. I fins i tot una flota de vaixells. Aleshores series ric i poderós com jo.
- I què faria aleshores? -va preguntar altra vegada el pescador.
- Podries seure i gaudir de la vida -va respondre-li l'home emprenedor.
- I què creus que estic fent en aquest precís moment? -va respondre amb un somriure el pescador.

Pautes de reflexió:

Aquest conte pot servir per a tractar els temes del TENIR/SER.

- La societat de consum ens llança a noves metes... de consum, no de felicitat. Per això és essencial saber viure... amb poc.
- Perquè per moltes coses que es tinguin, al final falta el que és essencial: la capacitat de gaudir de les coses.

El camí de la felicitat

	 Infants i Joves	 Indiferent	 E. Vietinghof
---	---	--	---

Aquesta és la història d'un home que estava tip de plorar. Va mirar al seu voltant i va veure que tenia davant d'ell la felicitat. Va estirar la mà i la volia agafar.

La felicitat era una flor. La collí. I tan aviat la va tenir a la seva mà, la flor ja s'havia desfullat.

La felicitat era un raig de sol. Va aixecar els ulls per escalfar la seva cara i de seguida un núvol el va apagar.

La felicitat era una guitarra. La va acaronar amb els seus dits i les cordes es varen desafinar.

Quan cap al tard tornava cap a casa, l'home seguia plorant.

L'endemà seguia buscant la felicitat. A la vora del camí, hi havia un noi que plorava. Per tranquil·litzar-lo va agafar una flor i la hi va donar. L'aroma de la flor va perfumar a tots dos.

Una pobra dona tremolava de fred, coberta amb les seves velles vestidures. La va portar fins al sol i també ell es va escalfar.

Un grup de nois i noies cantava. Ell els va acompanyar amb la seva guitarra. També ell es va delectar amb aquella melodia.

En tornar a casa a la nit, el bon home somreia de veritat. Havia trobat la felicitat.

Pautes de reflexió:

La recerca de la felicitat és una actitud constant en l'ésser humà. Va unida a la recerca del sentit de la vida.

- La felicitat, com la salut, només es nota quan ens falta. Ara se'n parla més. Per alguna cosa serà.
- La felicitat és a l'abast de la mà, però requereix nous ulls per veure la realitat i una nova actitud per transformar-la... En el fons és cadascú qui l'ha de canviar

Et vaig fer a tu

	→ Infants i Joves	 Indiferent	/ Parábolas en son de paz - Herminio Otero
---	---	--	--

Una persona que passejava pel bosc va veure una guineu que havia perdut les seves potes, motiu pel qual l'home es preguntava com podria sobreviure. Aleshores va veure arribar un tigre que portava una presa a la seva boca. El tigre ja s'havia atipat i va deixar la resta de carn per a la guineu.

L'endemà, Déu va tornar a alimentar la guineu per mitjà del mateix tigre.

L'home va començar a meravellar-se de la gran bondat de Déu i es va dir:

- Em quedaré també jo en un racó, confiant en el Senyor, i aquest em donarà tot el que necessito.

I així ho va fer durant molts dies. Però no succeïa res.

El pobre home estava gairebé a les portes de la mort quan va escoltar una veu que li deia:

- Oh, tu que et trobes en el camí de l'error, obre els teus ulls a la veritat. Segueix l'exemple i deixa d'imitar la pobra guineu mutilada.

Després, l'home va veure una noieta espantada i tremolant de fred dins d'un vestidet lleuger i amb poques perspectives d'aconseguir un menjar decent. Es va enfadar moltíssim i li va dir a Déu:

- Per què permetes aquestes coses? Per què no fas res per solucionar-ho?

Durant una estona, Déu va guardar silenci. Però aquella nit, d'imprevist, li va respondre:

- Certament, he fet alguna cosa. T'he fet a tu.

Pautes de reflexió:

Sempre tenim certa esperança -a vegades és una esperança certa- que Déu ens tregui les castanyes del foc. Ens resulta més fàcil i còmode.

- Però Déu no va venir a arreglar res del que nosaltres havíem de fer... Per això estem nosaltres.

- Quina imatge tenim de Déu? És un Déu que ajuda a comprometre's o a no prendre part de la marxa de la història?

- Déu ens parla a través dels altres: les seves necessitats, els seus desitjos, els seus... I això ens ha de portar a actuar.

Concretar què pot fer cadascú de nosaltres pels altres.

L'ànguila reial

	→ Infants i Joves	 Indiferent	 El canto del pájaro - A. de Mello
---	---	--	--

Un home es va trobar un ou d'ànguila. Se'l va emportar i el va col·locar en el niu d'una gallina de corral. L'aguilot fou incubat i va créixer amb la niuada de pollets.

Durant tota la seva vida, l'ànguila feia el mateix que feien els pollastres, pensant que era un pollastre. Feia forats a la terra per cercar cucs i insectes, piulant i cloquejant. Fins i tot espolsava les ales i volava uns metres per l'aire, igual que els pollastres. Després de tot, no és així com volen els pollastres?

Varen passar els anys i l'ànguila es feu vella. Un dia va veure, molt per damunt d'ella, en el cel blau, una magnífica au que flotava elegant i majestuosament entre les corrents d'aire, movent les seves poderoses ales daurades.

La vella àguila mirava bocabadada cap a dalt:

- Què és això? -preguntà a una gallina que estava al seu costat.
- És l'ànguila, la reina de les aus -va respondre la gallina-, però no pensis en això. Tu i jo som diferents d'ella.

De forma que l'ànguila no va tornar a pensar més en allò. I va morir creient que era una gallina de corral.

Pautes de reflexió:

- Educar no és domesticar, no es convertir les àguiles reials en pollastres de corral. En què notes que el teu estil d'educar s'està convertint en una manera, inconscient potser, de domesticar?
- Educar és ajudar l'altre que sàpiga qui és, més que inculcar-li uns comportaments. Què et suggereix?

Cada arbre dóna fruit d'acord amb el que és

	 Infants i Joves	 Indiferent	 Evangelis d'estar per casa - Escola Pia de Catalunya
---	---	--	--

Narrador: Una vegada, Jesús es va trobar amb els seu amics i els va dir: “Quines ganes tenia de trobar-me amb vosaltres i fer festa! De fet, és allò que més m’agrada: trobar-me a taula amb els meus amics!”

Daniel: Quan va passar això?

Narrador: Va ser el vespre abans que l’agafessin a traïció els seus enemics i que el matessin.

Jordi: I per què li va passar això, tan bo que era?

Núria: És perquè li tenien enveja i ràbia...

Narrador: És perquè Jesús deia unes coses que no els agradaven. Per exemple: “En la vida no es pot fer tot, ni ser-ho tot. S’ha de triar. I segons el que un tria, la seva vida val molt o no val res. És semblant al que passa amb els arbres. Una pomera no pot pas fer figues, ni una figuera fer peres. Cada arbre dóna fruit d’acord amb el que és. Així també passa amb les persones.”

Núria: Així, si un té bon cor i bons sentiments, quan fa qualsevol cosa, sempre ho fa bé?

Oriol: I, si té un cor escarransit i uns sentiments dolents, quan fa qualsevol cosa, sempre li surt malament?

Jesús: Això mateix. Per això és tan important procurar tenir el cor ben net, pacífic i bondadós. Així, quan un ha de triar què ha de fer a la vida, sempre encertarà a fer les coses bé.

Daniel: Com m’agradaria a mi ser així sempre!

Núria: Mira, aquest! I a mi, i a tots!

Tots: Jesús, dóna’ns un cor bo, pacífic, ple de bondat, perquè sempre puguem encertar a triar bé en la vida!

Jesús: Estic molt content que em demaneu això. Hi ha gent que s’estima més demanar-me diners o sort, o coses així. Es pensen que és el millor del món. Veig que vosaltres sabeu millor què és el que convé demanar. No patiu, que us ho concediré sempre. Ànim i endavant!

Narrador: I dient aquestes coses, els va dir adéu i se’n va anar.

Pautes de reflexió:

El Joanet i el nou món

	→ Infants	 Indiferent	 Ramon, 13 anys - Publicat en un fulletó del SCV de Girona
---	---	--	---

En Joanet tenia molta son. Sí, havia corregut molt durant el dia i estava cansat. Es tragué el jersei i es posà dins del sac de dormir. Caigué rendit.

Tancà els ulls i quedà ben adormit.

Imaginàriament es traslladà a un món fantàstic, extraordinari. Es va veure en un país on la gent volava; no hi havia cotxes, ni motos; on desapareixia tota classe de contaminació, tota classe de malalties.

En Joanet s'acostà a un dels tranquils ciutadans que circulaven per un carrer ample. Resultà ser un guàrdia urbà:

- Senyor guàrdia, on sóc?
- Ets al país tranquil; has tingut molta sort de venir a aquest lloc.
- Sí, veig que sí. Com és que podeu volar?
- Nosaltres som homes de la terra...
- També sou homes de la terra?
- Sí, però, si et plau, deixa'm parlar. Mira, nosaltres vàrem fugir de la terra perquè no s'hi podia viure. Males olors, pols, gasos, tot barrejat, l'egoisme i les guerres. Aquí no hi ha odi, ens respectem tots, no existeixen privilegis. Què feu per la terra?
- Més malament que mai. Mira, ara hi ha uns aparells que en diuen bomba atòmica. Em portes a fer un vol?
- Sí, segueix-me.

I es posaren a volar.

- Vas bé? -preguntà el guàrdia urbà.
- Sí, sí. Què és aquest edifici tan gran?
- És l'assemblea popular. Aquí decidim les coses interessants per al poble.
- Sempre esteu d'acord?
- No sempre, però jo et dic que totes les idees aportades són bones.
- Sou molts al planeta?
- No, no passem del miler. El país és gran, tenim camps, tenim tot el que podem desitjar. I tu, tens el que vols?
- No, i crec que mai ho tindrè. M'heu fet descobrir quina cosa és conivència de veritat. Tots feu el mateix: ajudar-vos els uns als altres, i això a la terra no ho

tindrem. Sempre hi ha diferències. Mira, perquè un és negre l'han de picar, perquè és d'una altra religió...

- Ho sé. No et desanimis. POSA LA TEVA PETITA PART EN LA RECONSTRUCCIÓ DEL MÓN NOU. Llavors, aquest planeta serà germà del nou que tu hauràs arribat a crear. Creu-me, fes-ho, fes-ho...

En Joanet es despertà. Pensà en el que li havia dit l'agent del país tranquil.

"Tot és un somni -pensà en Joanet-, no en fem cas, dels somnis".

Sort! A fora, envoltat de la natura, se sentia tranquil. De cop i volta va sentir que els seus companys s'aixecaven, dos d'ells discutien i arribaren a voler-se pegar. En Joanet reflexionà. El somni era bo!!

S'aixecà i va anar-hi a posar pau.

Immediatament va pensar allò: "POSA LA TEVA PETITA PART".

I fou d'aquesta manera com en Joanet anava construint un món nou.

Pautes de reflexió:

El vell roure

	→ Joves	 Indiferent	 Fit a Fit, adaptació Antoni Mallof
---	---	--	---

Prop d'un poblet, just on s'acabava el bosc, es trobava un vell roure. Els habitants del poble cada any el venien a saludar amb respecte.

Deien:

- És ell qui protegeix les nostres collites de la glaçada i de les tempestes, ell qui afavoreix els naixements en els ramats, i qui protegeix la gent de tota malaltia!

Així, doncs, cada primavera, una llarga processó s'atansava fins a l'arbre per tal de saludar-lo. Pagesos i comerciants, homes i dones, vells i infants, tothom s'hi atansava, tot cantant, per tal de fer la sardana al seu entorn. I, llavors, li adreçaven moltíssimes peticions. Tot acariciant la seva escorça rugosa, el moliner deia:

- Oh! Arbre vell! concedeix-nos el sol per tal que les espigues siguin ben plenes i jo tingui molta farina a moldre!
- Bell roure, deia el mestre ferrer al seu torn, concedeix la pau i la riquesa al poble!

I, al llarg de tot l'any, cadascú s'hi acostava amb la seva família per tal de comunicar-li els seus desigs particulars.

Ja es veu que aquest arbre era sagrat. Tothom ho sabia, i tothom el respectava. Bé, tothom, tothom, no...! En Víctor, que amb els seus nou anys no tenia ni pare ni mare, se'n reia d'allò més de totes aquestes cerimònies.

Quan els vilatans eren al camp o a les seves botigues, en Víctor s'enfilava a les branques del vell arbre i s'hi divertia hores i hores. Havia descobert que el seu tronc era buit, i aquest secret se'l guardava per a ell tot sol.

Un bon dia que estava gronxant-se damunt d'una de les branques de l'arbre, heus aquí que va arribar una família. En Víctor va tenir el temps just d'amagar-se a l'interior del tronc.

El pare, Francesc, ja era a molt a prop de l'arbre amb la seva dona i els seus tres fills. Recolzà la seva mà al vell arbre i va dir:

- Bon dia, noble roure! L'últim petit que hem tingut està malalt, té molta febre. Cura'l, si pots!

Amagat al fons del tronc buit, en Víctor escoltà aquestes paraules. I, de sobte, se li va acudir una idea. Va acostar la seva boca a un forat que hi havia al tronc i va dir:

- Sí, pare Francesc, jo curaré el teu petitó si la teva dona, aquest vespre, em porta cinc galetes de xocolata!

La seva veu, engruixida per la buidor del tronc, ressonà majestuosa i greu. El pare Francesc i tota la seva família, admirats per aquest arbre que parlava, es va omplir de por i retornaren tot seguit al poble.

Tan aviat com fou de nit, la mare va deixar les cinc galetes de xocolata, que havia preparat ràpidament, al peu de l'arbre.

En Víctor en va gaudir tot amagant-se en la foscor del vell tronc. L'endemà al matí, el petitó del pare Francesc ja estava guarit! En Víctor en va ser el primer sorprès. Exclamà:

- Quina sort! Molt millor per al pare Francesc! Amb tot, si més no, m'he ben guanyat les meves galetes!

El pare Francesc va parlar d'aquest esdeveniment extraordinari al moliner. I, a aquest, li faltà temps per dirigir-se a prop de l'arbre per tal de demanar-li vent, ja que feia dos dies que el seu molí no giravoltava. Amagat al tronc, en Víctor li respongué:

- Tindràs el vent si aquest vespre la teva dona em porta un parell de pollastres rostits i dos pastissos de nata!

Aquell mateix vespre, la dona del moliner diposità els pollastres i els pastissos al peu de l'arbre.

Al llarg de la nit el vent començà a bufar i les aspes del molí es posaren a giravoltar!

La notícia d'aquestes meravelles va córrer d'aquí cap allà. De tal manera va córrer que aquell mateix vespre eren moltes les famílies que s'acostaven a demanar un servei o una guarició al vell roure.

En Víctor estava d'allò més admirat: ningú no en pot dubtar, jo porto la sort. I, en canvi, no sóc responsable de res.

Hi havia moltes possibilitats que el fill del pare Francesc es guarís i que el vent es decidís a bufar al tercer dia. No és si no una qüestió de casualitat. Sigui com sigui, jo m'atipo de debò!

I era cert. Cada vespre en Víctor es proveïa de pollastres rostits, gall d'indis farcits i de pastissos de totes les menes i gustos. Però... un bon dia... un vilatà que es passejava prop del roure, el va sorprendre just en el moment de posar-se dins del tronc buit.

En Víctor es va adonar que havia estat descobert. Va provar de sortir del cau, però ja no tenia la mateixa agilitat que abans. Havia menjat més del compte.

El vilatà donà l'alerta. Tot el poble es va espavilar i va acudir a l'entorn de l'arbre i, per les orelles, en van extreure en Víctor.

Molt empipats per una enganyifa d'aquesta mena, els habitants van decidir de

donar un bon càstig a en Víctor: que fes pastissos per a tot el poble. Després van comentar entre ells com, fet i fet, aquell roure no era tan màgic com deien; per això van decidir serrar-lo a trossos i repartir-lo entre tots.

Però així que van començar a serrar l'arbre una figura tota lluminosa d'una resplendor engegadora els digué: Vilatans, bons vilatans; no ha estat pas el roure qui us ha concedit els desitjos, ni en Víctor qui us ha porta la sort. Ha estat el vostre Pare del cel que us estima perquè jo us dic: "Demaneu i Déu us donarà; cerqueu i trobareu; truqueu i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana, obté; tothom qui cerca, troba; a tothom qui truca, li obren".

I, des d'aquest dia, les coses per als vilatans van anar tan bé i tan malament com havien anat en aquells temps en els quals respectaven el vell roure.

Pautes de reflexió:

Els quatre tipus de persones

	→ Infants	 Indiferent	 Anònim jueu
---	---	--	---

Un mestre va dir als seus deixebles:

- Hi ha quatre tipus de persones:

El just, que parla: El que és meu, és meu; el que és teu, és teu.

L'enamorat, que exclama: El que és meu, és teu; el que és teu, és meu.

L'egoista, que pensa: El que és teu, és meu; el que és meu, és meu.

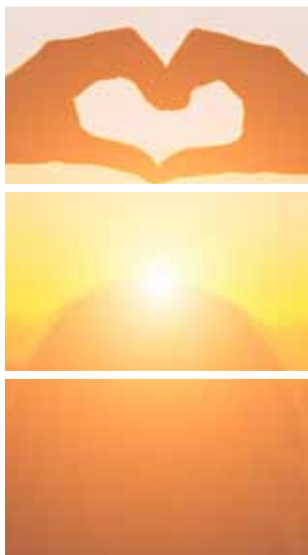
El sant, que actua: El que és meu és teu; el que és teu, és teu.

Anònim jueu

Pautes de reflexió:

- En quina societat vivim: justa, enamorada, egoista, santa? Parlar, exclamar, pensar i actuar. Quatre actituds diferents per a quatre posicions diferents... Què en tenim, nosaltres, de justos? I de enamorats? I de egoistes? I de sants?

www.peretarres.org/mcecc

Amb la col·laboració de la Direcció General d'Afers Religiosos
del Departament de Governació i Relacions Institucionals

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Relacions Institucionals

 **FUNDACIÓ
PERE TARRÉS**

 **FUNDACIÓ
VERGE BLANCA
DE LLERIDA**

 **FUNDACIÓ
SANTA MARIA
DE SIURANA**

 **de COLÒNIES
i ESPLAIS del
BISBAT de
TORTOSA**

